

Brzo trčanje u mestu

Beograd

(sa 1. strane)

Prema njegovoj proceni, oko dve trećine svih preduzeća u restrukturiranju, među kojima su i Železara Smederevo, IMT i IMR, BIP i dve druge pivare, pa čak i Prva petoletka u pojedinim delovima, nesumnjivo imaju budućnost, ali uz kvalitetno rukovođenje. U tu kategoriju, kaže, svakako spadaju i Vršački vinogradi, ali sasvim sigurno ne kao državna firma, jer koncept podržavanja kroz konverziju dugova treba primenjivati samo tamo gde je neophodno i na kratak rok – to jest do nalaženja strateškog partnera.

Upitan da prokomentariše zahteve sindikata Vršačkih vinograda da to preduzeće trajno ostane u državnom vlasništvu, Stevanović objašnjava da bi to bilo loše po firmu i podseća sindikate da su, prema rešenju koje je predložio ministar u ostavci, i zaposleni na osnovu potraživanja neisplaćenih plata mogli postati delimični vlasnici, a da je kupovinom samo pet odsto kapitala, u firmu mogao da uđe profesionalni menadžment koji bi je podigao na znatno viši nivo.

I državni sekretar Ministarstva privrede i finansija iz vremena ministrovanja Mladana Dinkića, Aleksandar Ljubić, upozorava da restrukturiranje traži vreme i da je rok od godinu dana minimalan period o kojem je uopšte smisleno govoriti, a i to pod uslovom da postoji jasna politička volja. On podseća

da je do rekonstrukcije odlazeće vlade postojao akcioni plan izrađen u okviru široke ekonomske reforme i da je neposredno pred rekonstrukciju, upravo po tom planu u stečaj otišlo 26 preduzeća iz restrukturiranja. Likvidirani su, kaže, bez ikakvih problema i sindikalnih pobuna, jer se sa ljudima iz tih firmi radilo i jer su razrađena sva rešenja. Uz opasku da je „restrukturiranje čista matematika, bez politike“, Ljubić dodaje i da je pomenuti akcioni plan bez obrazloženja

FOTO: ARHIV

Aleksandar Ljubić: Restrukturiranje traži vreme

*Aleksandar Stevanović:
Bilo bi dobro da imamo
neki kontinuitet i u
reformama, a ne samo u
izvrđavanju reformi*

zaustavljen, da je usledilo „vežbanje nad privredom u trajanju od sedam meseci, tokom kojih su preduzeća izgubila ritam i zapala u još veće teškoće“.

Na pitanje u čemu su tačno, osim u dobijanju subvencija, ta preduzeća izgubila ritam, Ljubić kaže da za neka od njih objektivno jeste najveći problem to što nisu dobijala novac iz budžeta, jer su posle niza

godina provedenih u restrukturiranju, „mnoga od njih počela da se ponašaju kao narkomani i postala suštinski zavisna od subvencija i od toga da ne moraju da plaćaju račune, poreze i ostalo“. Ukratko, „restrukturiranje maljem u ovih 45 dana predizborne kampanje može da obeća svako, ali to onda ne može da se obavi drugačije nego da se 50.000 ljudi izbaci na ulicu“, zaključuje Ljubić.

Sve u svemu, čini se da je lansiranje priče o brzini u sprovođenju reformi (a time i restrukturiranja) kao ključne u tekućoj kampanji, naprosto dovelo do toga da se nema vremena za pitanja tipa – kojih tačno i kakvih reformi. I koji će ih „primarijusi“ ovoga puta praktikovati.